

Okénko

farností Nový Jičín, Šenov u N.Jičína,
Kunín, Libhošť

4

Říjen 2004

DUCHOVNÍ SLOVO

Skončily prázdniny, začal nový školní rok a s ním nové povinnosti nejen pro naše děti a mládež, ale také pro rodiče a často i prarodiče. V této souvislosti si mnozí z nás starších vzpomenou na své učitele a vychovatele, kterých jsme jistě poznali ve svém životě mnoho. Byli jistě různí, dobří, lepší i horší. Nejlepší vzpomínky bývají na takového učitele, který byl sice přísný, ale který něco uměl, a hlavně dovedl to předat svým žákům. Na takového, který dovedl rázně zakročit nebo dokonce potrestat, když to bylo potřeba. Dalo by se říci, který učil jako ten, kdo má moc. Být dobrý učitel je opravdu těžké a zodpovědné povolání – a v odpovědnosti je pravděpodobně jedno, zda učí třeba matematiku nebo náboženství. Ale učitelem s největší odpovědností je každý z rodičů. Vychovat dobře své děti, správně je připravit pro život je jistě těžký a náročný úkol. Nám, křesťanským rodičům, by mělo zcela jistě nejvíce ležet na srdci jak je naučit věřit v Boha, jak jim předat víru. Jistě chápeme, že to je to nejcennější, čím jsme schopni je do života vybavit. Možná namítnete, že víra je především dar. Máte zcela určité pravdu. Stává se, že přes sebevětší naše lidské úsilí se toho žáka, naše dítě, nepodaří naladit na tu správnou frekvenci, vlnovou délku, aby byl schopen ten veliký Boží dar přijmout. Ale z mnoha zkušeností a životních příběhů se poznalo, že v rodinách, kde se víra žije prakticky, kde jsou tím pádem také dobří učitelé víry, je dítě nebo mladý člověk daleko lépe připraven na přijetí tohoto velikého daru. Naším velikým (a v některých životních situacích vlastně jediným) pomocníkem, doslova zbraní, je modlitba. Modleme se za své děti ne proto, aby byly slavné, úspěšné, bohaté, možná nemusí být ani moc zdravé, ale aby měly především víru v Boha. Pán Ježíš přece řekl: „O cokoli budete žádat ve jménu mém, Bůh vám dá.“ Proto nevěřím, že by toto naše úsilí, přes všechny životní zkoušky a „klopýtnutí“ našich dětí, přišlo nazmar.

Antonín Glogar

PŘEDSTAVUJEME

Stalo se již tradicí v našich farnostech časté střídání kaplanů, kteří zpravidla sbírají zde své první zkušenosti. Na svou první samostatnou farnost od nás odešel otec Přemyslav a přišel mezi nás otec Josef Motyka. Protože jsme lidé zvědaví, položili jsme mu několik otázek

Otče, odkud pocházíte?

Pocházím z velké vesnice, která čítá něco kolem 4 000 obyvatel: Mosty u Jablunkova. Hezké na této vesnici je to, že je lemována nádhernými beskydskými horami a lesy, které se v jablunkovském průsmyku nacházejí. Avšak horší je orientace, neboť Mosty nepatří ke klasickým českým vesnicím, kde lidské obydlí a příbytky jsou situované kolem viděného kostela a školy. A tak, když při jízdě autem zahlédnete ukazatel obce Mosty u Jablunkova, ujedete ještě 10 kilometrů, než se dostanete na její druhou stranu.

Víra na Jablunkovsku oslovuje mnohem více lidí než u nás. Můžete srovnat život víry ve vašem rodišti a u nás?

Je to pro mě dost těžká otázka. Protože, abych mohl skutečně srovnat život víry „u nás“ a „zde“, tak bych musel vycházet: z dějin obou míst, z rozdílů nesených jednou obcí, podruhé městem, z pastoračního působení kněží, nebo z kulturních rozdílů, které taktéž přispívají k odlišnosti našich křesťanských postojů. Ale jedno je jisté: Už od mládí jsme celá rodina chodili do kostela, absolvovali mnohé pobožnosti (křížové cesty, májové modlitby,...) a modlili se společně doma. Vánoce beze mše sv., na kterou jsem chodili pěšky, kdy pod nohama při dvou kilometrové chůzi skřípal

snůh, by nebyly Vánoce. Postní doba v hluku televizních pořadů a bez křížových cest by pro mě nebyla přípravou na Velikonoční události Ježíšova vítězství. A na víc, opravdu jsem se vždycky těšil na společenství třiceti ministrantů, dvou schol, a na dobrého pana faráře o. Jiřího Sedláčka.

Můžete nám přiblížit společenství, které nás nejvíce ovlivňuje, vaši rodinu?

Nevím, co bych na tuto otázku odpověděl. Protože jako každá jiná rodina má své hezké chvíle, tak i záporné zážitky, tak tomu nebylo jinak ani v našem rodinném kruhu. Přesto jsem dnes Pánu Bohu nesmírně vděčný, že jsem se narodil právě mamince Heleně, tatkovci Josefovi a že také mám výbornou „ségru“ Andělu.

A kdyby někdo z vás chtěl vědět více, za co jsem Pánu Bohu vděčný, zeptejte se mě ještě jednou, určitě vám rád odpovím.

I kněz byl obyčejným klukem, prozrad'te nám něco ze svého dětství?

Tak jo, prozradím vám, jak to měl se mnou otec Jiří těžké, než mě přinutil stát se ministrantem. Měl jsem tehdy 13 let, kdy začala příprava na biřmování. Jednou mě otec Jiří Sedláček pozval na faru, vybavil mě spoustou dárků a ... To se ví, jako správný kluk jsem odolával. Představil jsem mu moře různých důvodů, proč se nemůžu stát ministrantem. Mezi mé nejsilnější výmluvy patřilo rybaření, příroda, hory, sbírání hub a samozřejmě jsem své důvody ukotvil do věty, kterou známe všichni: „A hlavně musím pomáhat rodičům.“ Tehdy jsem si myslel, že vítězně odkráčím z prostor fary. Avšak nestalo se tomu tak. Od otce Jiřího jsem dostal příkaz zeptat se rodičů, co na to říkají, když bych se stal ministrantem. Domů jsem šel pomalu a vymýšlel taktiku, jak představit otcův nesmyslný návrh. Napadlo mě toto. Přijít domů a žertem všem představit můj dnešní zážitek, a aniž bych slyšel odpověď, rychle se z domu vytratit. Potíže jsem vytušil, když doma spolu s maminkou byla babička. Cítil jsem, že je se mnou amen. Moje taktika selhala v momentě, když jsem musel ukázat rodičům dárky od otce Jiřího. Všichni byli nadšení, že se stanu ministrantem. Ve mně se bořil svět. Loučil jsem se s mými tůňkami a rybníčky, paloučky a lesy. Avšak nebylo vše tak černé. Poprvé mě začala lákat jiná myšlenka. Co když Pán Bůh skutečně existuje a já ho objevím jako minist-

rant?

Čím jste chtěl být jako kluk?

Vštm možným, jen ne knězem. Celá moje rodina byla nadšená do přírody. Dnes a denně jsme jezdili po přehradách, chytali ryby, sbírali houby nebo toulali se jen tak po lesích. A tak není divu, že ve mně velmi silně rostla touha stát se kvalifikovaným rybářem, myslivcem, nebo sloužít v horské službě.

Otče, co nejvíce ovlivnilo vaše rozhodnutí stát se knězem?

Sám Pán Bůh. Já za to nemůžu, že jsem se stal knězem. V tom má prsty On sám. Navíc si myslím, že to neměl se mnou jednoduché. Je pravdou, že když jsem se vracel ze střední školy domů, musel jsem navštívit kostel. Musel jsem být na mši svaté. Ale přesto mě ani v duchu nenapadlo, že jednou budu knězem. Samotné rozhodnutí přišlo až daleko později, a to v době po mé civilní službě absolvované na faře ve Slatině u Bílovce. Ale ani tomuto více jak ročnímu pobytu ve farních prostorách nepřikládám zásadní věci potřebné k rozhodnutí stát se knězem. Byly to stále Boží impulsy, kdy mi s Pánem Bohem bylo dobře. Až mě On sám dovedl do semináře.

Máte nějakou zajímavou historku ze života v seminář?

Tuším, že se ode mě žádá spíše legrační prožitek, než hezké duchovní povzbuzení. Ale tak - budiž Vám vyhoveno: V semináři mi byla jakýmsi zázrakem svěřena hudba. A každá událost související s prezentací semináře se tím pádem dotýkala také mě. Nebylo tomu jinak ani s narozeninami otce biskupa Mons. Josefa Hrdličky. Rychle jsem svolal sbor, nacvičoval,

až přišel ten slavný den přání a gratulací. Rektor semináře, Mons. Vojtěch Šíma, zavelel, aby nastoupili jeho zpěváci, a tak se také stalo. Seřadil jsem své mužstvo jako obvykle podle výšky hlasu, nadechnul jsem se a mávnul pro start. Avšak v tutéž chvíli kdesi v tichu spustily hru kostelní varhany. Seminaristé postupně ve spleti různých tónů odpadávali, až jsem zůstal já sám, který křečovitě mává a zpívá na počest oslav narozenin. Ale našťástí o. biskup Josef, ač velký hudebník a autor mnoha duchovních písní, zřejmě pobaven radostnou atmosférou, vzal věc s humorem. Přišel ke mně, potřepal mi pravicí, předal bonboniéru a popřál mnoho dalších úspěchů.

Po studiích jste se stal jáhнем?

Byl to pro mě jeden z nejkrásnějších roků, které jsem prožil. Poznal jsem mnoho skvělých lidí, navštívil jsem mnoho rodin a spolu jsme se modlili. Získal jsem mnoho dobrých kamarádů. A navíc se o mě staral také o. Miroslav Kočvara, pro kterého jsem byl spíše synem, než svěřencem. Za ten rok už jsem Pánu mnohokrát děkoval.

Co je to vlastně víra?

Když mi někdo položí tuto otázku, vždycky velmi rychle si vzpomenu na svou babičku, pro kterou mít víru v Pána Boha je tou nejdůležitější

věcí, co může být. A dnes vím, že je to správný postoj, když domyslím, co dává víra. Víte, svými toulkami po krajině a kolem vody jsem viděl tisíce rybářů, kteří čekají na svůj životní úlovek. Přitom čekají den, měsíc a možná celý život nechytí pořádně velkou rybu. A člověk hledí na jejich víru, že právě oni chytí toho největšího sumce, toho třicetikilového kapra. Víra nedává jen „něco“, dává věčný život. To je přece obrovská hodnota, o kterou musíme bojovat. Za kterou se nesmíme stydět. Pro mě víra je: činnost duše, pohyb myšlenky, předchutí věčnosti, důkaz Boží existence, pochození pravdy, ...

Čím by měl být v dnešním ateistickém světě křesťan?

Toto je rovněž dost těžká otázka, ale zároveň si tajně myslím, že každý z nás tuší, jak by měla znít odpověď. Především by měl být „normálním“ člověkem se zdravým rozumovým úsudkem, který se snaží poznávat a milovat Pána Boha. Líbí se mí výrok východního teologa Teofána Zatvornika: „Harmonie všech hnutí, postojů, myšlenek, citů, přání, úmyslů, nálad a radostí: To je přece ráj.“ Kéž bychom byli opravdu zdraví lidé, kde ke zdraví nutně patří také duchovní život.

PŘÍJĎTE MEZI NÁS

Společenství ministrantů

Zdeněk B.

My, ministranti, se scházíme každý pátek v 15.30 hod. Ministranti jsou kluci, muži, páni, kteří pomáhají knězi u oltáře, podnikáme různé akce i zúčastňujeme se různých sportovních akcí, jezdíme na kole, chodíme na procházky, hrajeme stolní fotbal a taky ping-pong. Zveme všechny kluky, muže i pány na naše schůzky!

Velká schola

Šárka URBANOVÁ

Za všechny členy velké scholy bych Vás srdečně chtěla pozvat mezi nás. Scházíme se každou neděli. Teď se nabízí otázka, v kolik hodin. A já odpovídám: "Podle potřeby." Ale nyní před Vánoce je to již v 9:00 hod.!! Schola má asi 15 členů (když se sejdou všichni :o) Začátkem prosince se chystáme na soustředění, abychom zdokonalili náš zpěv a hraní. S otevřenou náručí přivítáme všechny mladší i starší hudebníky, a kdo ještě navíc umí hrát na nějaký hudební nástroj, bude mít privilegia :o)

Společenství mládeže -**Chceme vidět Krista** (Srov. Jan 12 ,21)

-jds-

Motto posledního diecézního setkání mládeže ve Frýdlantu nad Ostravicí je i mottem či snahou farního společenství mládeže. Jelikož církev je stavbou domu, ve které je Kristus duší stavby a my, mladí lidé, jsme kvádry, chceme, aby i naše farnost byla domovem, kde se sdílí láska, kde se seznámíme, kde hledáme Boha a kde si pomáháme. A to nejen ve farnosti, ale i v celém městě. Scházíme se proto v pátek po dětské mši svaté na faře. Naše setkání není jen „teoretické“ či „teologické“, ale je i zábavným dobrodružstvím. Podílíme se na různých akcích ve farnosti (např. Mikulášská besídka, Farní tábory, atd.), snažíme se o vlastní formaci společnými setkáními (např. ve Frýdlantu), ale také pomocí. Máš-li chuť a zájem, určitě se můžeš přidat, aby se tak naplnila slova papeže Jana Pavla II.: „Kolík mladých lidí se shromáždilo kolem Ježíše, kteří chtějí vidět tvář Krista!“

A co chrámový zpěv ?

Jarmila Šnerchová – varhanice.

Asi před pěti lety se chrámový sbor ve farním kostele díky několika pěveckým nadšencům „renoval“ a bylo možno jej slyšet zpívat nejen o vánočních a velikonocních svátcích, ale i o nedělích během roku. Časem se ovšem počet zpěváků snižoval, a to jak ze zdravotních, tak i pracovních a studijních důvodů. V poslední době již na pravidelné zkoušky před nedělní ranní mši sv. dochází jen pár obětavých vytrvalců, kteří zpěvem žalmů a ordinárií přispívají ke slavnostnějšímu rázu bohoslužeb. Výzvy otce děkana k zapojení dalších věřících do práce sboru se nešetkaly s úspěchem, a tak se stává, že nás bývá opravdu jen „pár“, nebo zpívá varhaník sám.

Také větší schola se potýká s nedostatkem členů, neboť některá děvčata studují mimo Nový Jičín a nemohou se každou neděli zúčastnit zkoušky a mše sv. v našem chrámu. V nedávné době navrhla vedoucí malé scholy – pí.Hanka Matušů, abychom se pokusili spojit malou a velkou scholu se členy sboru a nacvičili společně několik skladeb pro vánoční období. Společně tedy připravíme notový materiál a předpokládáme, že zkoušky by mohly započít koncem října, vždy v neděli dopoledne od 8.30 do 10 hodin. Přesný termín bude ohlášen předem při mši

svaté. Znovu tedy jménem varhaníků a stávajících zpěváků vyzývám a prosím další dobrovolníky, aby rozšířili naše řady a přišli mezi nás, nadšené amatéry. Věřím, že každý, kdo má trochu snahy a ochoty obětovat čas a kdo trošku umí zpívat, nám může pomoci povznést úroveň kostelního zpěvu. Samozřejmě nejde o uměleckou úroveň a koncertování, ale o důstojnou a krásnou atmosféru při vánočních bohoslužbách, zvláště pokud náš zpěv bude vycházet ze srdce.

Zmínila bych se ještě o zpěvu písní z kancionálu. Velice mne rmoutí, když z kůru vidím mladé rodiny s dětmi, které sedí v zadních lavicích a kancionály mají zavřené nebo je nemají vůbec. Také se stává, že obzvláště na druhé nedělní mši sv. v 10.15 h začnu hrát a neslyším lid zpívat, přestože číslo je myslím dobře viditelné, píseň je známá a kancionály k zapůjčení jsou ještě v poličkách za předními lavicemi. Pojďme se společně snažit o krásnější bohoslužby a vytvořit jednotné společenství křesťanů, pojďme se společně „dvakrát“ modlit při zpěvu v našem krásném chrámu. K tomu Vás všechny zvu a těším se na spolupráci

Biblická hodina

Marie Ridlová

Každou středu během roku (mimo školních prázdnin) v 16.45 hod. koná se na faře biblická hodina, a to už po řadu let. Každý je na ní vítáný, každý se jí může zúčastnit. Ráda bych do tohoto společenství pozvala zvláště ty, kdož mají o Písmo Svaté větší zájem. Je známo, že Bible je nejkrásnější čtení a stále se k ní můžeme vracet, vždy tam jsou slova pro náš věčný život. Je výborné, že naši biblickou hodinu začíná i končí kněz, je nutné, aby k těžším veršům nám podal vysvětlení. Bibli nelze číst jako jiné knihy, ale v každé kapitole se rozebírají jednotlivé verše.

Někteří účastníci jsou zde od počátku, zúčastňují se pravidelně každé hodiny a vynechají jen když k tomu mají vážný důvod. Mnozí docházku ukončil, ale občas nebo natrvalo se zase vracejí. Z biblické hodiny má každý účastník jen užitek, vždyť všechno na světě pomíne, jen z Písma Svatého nepomíne ani slovo.

Pojďte se mnou do večeřadla!

Marta Bělunková

Chvála Kristu a Marii! Chtěla bych vás seznámit s Večeřadlem modlitby. Co je to Večeřadlo a jak vzniklo?

Obyčejný kněz Don Stefano Gobi se účastní dne 8.5.1972 pouti do Fatimy. V kapliče zjevení se modlí za některé kněze, kteří nejen zradili své povolání, ale snaží se organizovat ve sdruženích, která se postavila proti autoritě církve. Vnitřní síla ho nutí, aby měl důvěru v lásku Panny Marie. Matka Boží ho použije jako skromného a chudého nástroje a shromáždí všechny kněze, kteří přijmou její výzvu, a zasnějí se jejímu Neposkvrněnému srdci, aby se pevně sjednotili s Papežem a s Církví s ním spojenou a aby přiváděli věřící do bezpečného útočiště jejího srdce. Tato Večeřadla jsou dnes rozšířena do celého

světa, V Evropě, Asii, Americe, Africe a Oceánii. MKH - malé símě, zasazené Matkou Boží do zahrady Církve, velmi rychle vyrostlo ve veliký strom. Je to dílo lásky, kterému Mariino Neposkvrněné Srdce dalo dnes povstat v Církvi, aby pomáhalo všem svým dětem prožívat strastiplné doby očisty s důvěrou a dětskou nadějí.

Proč si vybrala právě Dona Stefana Gobiho? „Vyuivila jsem si tebe, protože jsi nejméně vhodným nástrojem, tak nikdo nebude moci říkat, že je to tvé dílo, MKH musí zůstat zcela mým dílem.“ Jeho hlavním cílem je žít zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. „Váš růženec, který se ve Večeřadle modlíte je jakoby nesmírný řetěz lásky a záchrany, kterým můžete ovinout osoby a dokonce ovlivnit všechny události vaší doby.“ Tato Mariina výzva není určena pouze pro kněze, ale také Mariiným dětem. Skrze Marii blíže k Ježíši. Kdo nezná Marii nezná Ježíše a naopak. Vždyť skrze Marii přišel P. Ježíš na svět, aby nás spasil a vykoupil svou krví. Pán Ježíš nám svěřil pod křížem svou Matku, aby nám pomáhala a vedla nás k němu. Zvláště jsou jí milé modlitby sv. růžence, kterými jí pomáháme spoutat satana, který dnes působí na celém světě. Lidstvo je dnes nemocné, odklonilo se od Boha, a proto potřebuje ještě více se modlit s P. Marií, aby nás přivedla k dokonalé slávě Pána. V úkonu zasvěcení Neposkvrněnému Srdci P. Marie je nejúčinnější prostředek, jak dosáhnout daru Božího milosrdenství pro Církev a pro celé lidstvo.

Podobně jako byli shromážděni učedníci s Marií ve večeřadle v Jeruzalémě, scházíme se:

- ♦ **Modlit se s Marií**
- ♦ **Žít a prohloubit své zasvěcení Marii**
- ♦ **Být spolu ve společenství a lásce**

Neváhejte a přijďte mezi nás se modlit s P. Marií do Večeřadla, každou sobotu v 18.hod. (letní čas) a v 17.hod.(zimní čas) na faru v Novém Jičíně.

Modlitba růžence musí vycházet ze srdce a modlit se ji s láskou a rozjímat nad radostnými, bolestnými, světlými a slavnými tajemstvími. Panna Maria promění Váš život a povede k lásce a k srdci Ježíšovu. (Kdo nemá růženec, ať se přihlásí u mne)

Vysvětl.: MKH – Mariánské kněžské hnutí. **Pozvánka:** Zvu Vás na oblastní Večeřadlo do Valašského Meziříčí, které se uskuteční dne 26.10.2004 od 16.hod. Nástup do autobusu bude v 15.hod. od Fulnecké zastávky pod kostelem. Přihlášky buď osobně u paní Marty Bělunkové nebo na tel. čísle **605/429952**.

Živý růženec.

manželé Marie a Bedřich Ordáňovi

Často slycháváme slova: „Modlete se, neboť jen modlitba může pomoci v nesnázích a spojuje nás s Pánem Bohem, zvláště pak modlitba růžencová. Rozjímáním nad jednotlivými tajemstvími si více uvědomujeme svoji víru.“

V roce 2000 jsme se zapojili do živého růžence růže SAPIENTIA – MOUDROST. Bylo nás 15 členů a každý z nás se modlil jeden desátek růžencového tajemství po celý jeden měsíc. Na konci měsíce nebo počátkem nového měsíce jsme

si vždy předávali kartičky růžencového tajemství. Modlili jsme se růžence radostný, bolestný a slavný. Od 1. ledna letošního roku jsme přibrali do společenství naší růže Sapientia dalších 5 členů a přidali jsme za růženec slavný růženec světla. Nyní si však uvědomujeme, že bychom růženec světla měli zařadit za růženec radostný. Při růžencovém rozjímání o životě P. Marie a P. Ježíše by tak vznikla ucelená posloupnost od narození P. Ježíše až po korunování P. Marie v nebi.

I nadále se modlíme jeden desátek po dobu jednoho měsíce, neboť soudíme, že takto živý růženec se stává skutečně živým. I nadále si předáváme kartičky s růžencovými tajemstvími podle seznamu, který má každý z nás. Jsme tak stále v osobním styku a dovídáme se problémy členů růže. Stane-li se, že si z nějakého důvodu nemůžeme kartičku předat, můžeme se spojit telefonicky, neboť číslo telefonu každého z nás spolu s adresou je uvedeno v seznamu. Členové naší růže jsou středního a pokročilejšího věku. Při oslovování se často setkáváme s námitkami: „já nemám dost času“, „já to nedokážu“, „často zapomínám“ apod. Myslíme si, že by se lidé-křesťané měli nad sebou více zamyslet. Pokud máte zájem patřit do společenství živého růžence, můžete oslovit naše kněze z farnosti, kteří Vám dají základní informaci, jak to uskutečnit.

Společenství žen

Martina RAJNOCHOVÁ

Společenství žen opět zahájilo své schůzky, které se konají na faře každý lichý čtvrtek ve 20.00 hod. za účasti otce Josefa Motyky. Zveme všechny, které se chtějí připojit rozjímat nad Písmem, nebo jen tak si popovídat o radostech i starostech všedních i nevšedních.

Společenství „ Modlitby matek“

Jana VOLKOVÁ

Společenství „ Modlitby matek“ zve do svého středu maminky, babičky nebo sestry s mateřským srdcem, které se chtějí modlit za své děti, vnoučata nebo za děti, kterým jsou křesťními nebo biřmovacími kmotrami. Modlitba se koná každou druhou sobotu v měsíci v 18.00 hod. na faře.

„Pane, Ty jsi všemohoucí Bůh. Ty můžeš věci změnit. Proto se obracíme k Tobě ve víře, že odpovíš na naše prosby. Chceme si vždy připomínat, jak moc nás miluješ a jak velice miluješ naše děti. Zveš nás, abychom Ti odevzdávaly své problémy.“ (úryvek z brož. Modlitba matek)

Společenství mužů - Cesty k mužské spiritualitě

Jaromír BOK

V posledních letech se dosti často mluví o krizi mužství nebo o společnosti bez otců. Stává se totiž smutnou skutečností, jak mnozí mladí "ostří hoši" (kteří ostřími spíše chtějí být) trpí jakousi změkčilostí, vlivem nadbytku ženské péče. Při-

spívá k tomu i fakt, že velký počet mladých mužů vyrůstá bez otců. Z otce se stává spíše přítel, jeho vliv na dění v rodině i jakékoliv otcovské nároky při výchově obzvláště synů jsou minimální.

Zdá se také, že civilizačním vývojem trpíme více my muži než ženy. Jakýmsi novým typem hrdinství se pro nás stává workoholismus. Muži se tak stále více dostávají do pastí závislosti jediného zúženého pohledu na svět, kdy je už nic jiného nebaví, než hra o moc, postavení a peníze. Naproti tomu je povzbuzujícím zjištěním, že naštěstí přibývá i mužů, kteří si tuto past na ně nastraženou začínají více uvědomovat a hledají cesty, jak těmto velikým lžím moderní civilizace uniknout.

Také nás v našem nevelkém společenství mužů, které existuje ve farnosti více než 5 let, tyto otázky provokují k hledání odpovědí. Snažíme se je nalézt při četbě Písma, ale i v otevřené diskuzi, kdy spolu s knězem odkrýváme cesty k vlastní sebeobnově a k jakémusi procitnutí. Inspiraci nacházíme nejen při hlubším pronikání do pravd evangelia, ale také při vzájemném sdělování, nakolik se nám daří naplňovat poslání, které každý z nás máme ve vlastní rodině, v církvi i ve společnosti.

Kupodivu námětu k přemýšlení a inspiraci máme víc než dost. Dnes už jsou dostupné úvahy o mužské spiritualitě, např. kniha "**Cesta divokého muže**" od Richarda Rohra, nebo od stejného autora letos vydaná kniha "Naděje proti temnotám" (putování dnešním neklidným světem se sv. Františkem). Jak tyto názvy napovídají, jsme my muži vyzýváni vykročit na cestu našeho procitnutí a duchovní obnovy. Žijeme v hmotném světě, který nejenom nás přivádí k lákadlům, požitkům a pohodlí, ale který v nás stále více zasévá pocity neklidu a prázdnoty. Je stále obtížnější, ale i nezbytnější, abychom poznali svůj duchovní střed. Jak jej ale najít. Nejspíš ho nalezneme tehdy, když budeme žít vědomě.

Také my se v našem společenství mužů snažíme si lépe uvědomovat své poslání, čerpat z bohatého pramene Božího Slova a otevírat se této hnací síle našeho života. Probouzet „divokého muže“ v nás, nacházet odvahu a sílu jednat, poznat a převzít zodpovědnost za to, co nám bylo svěřeno.

Společenství mužů bylo a je vždy otevřené a rádi uvítáme další zájemce z řad mužů, kteří chtějí společně s námi podobné cesty objevovat.

Charitního klubu rukodělných prací.

Golichová Anna

Po prázdninách jsme zase tady pro Vás. Srdečně Vás zveme do charitního klubu rukodělných prací. Nabízíme pestrou činnost (pletení, háčkování hraček, vyšívání, výrobu pohlednic apod.). Středa a pátek 9.00-11.00 hod.

O adventních nedělích bude na faře prodejní výstava prací.

LITURGICKÉ OKÉNKO

Kolekta – Vstupní modlitba

Otec Alois

Pokračujeme dále v našich úvahách nad mši svatou. Dosud jsme Boha usmířovali (kajícní úkon), chválili (Gloria), nyní jej prosíme. Kněz zvolá: „**Modleme se.**“ Začíná vstupní modlitba. Chvilí je v kostele ticho. Je to výborná příležitost k tomu, abychom se soustředili. Máme si uvědomit, že stojíme před Bohem, který pozorně naslouchá tomu, oč ho prosíme. Mohlo by se zdát, že se modlí pouze kněz, protože nikdo jiný nemluví. Ve skutečnosti je to modlitba všech lidí přítomných v kostele (celého shromáždění). Latinsky se jí říká *colecta* (od *coligere* - sbírat), protože kněz ve chvíli ticha „**sbírá**“ modlitby všech věřících a přednáší je jménem Kristovým. Proto se kněz modlí s rozepjatýma rukama, které připomínají kříž. Ve starověku byl tento způsob modlitby - s rozepjatými pažemi - obvyklý, což dokládají umělecké památky. **Kolekta** se pronáší v 1. osobě množného čísla a tvoří ji zpravidla jediné souvětí. Že je i naší modlitbou, vyjádříme společným zvoláním „**Amen**“ na závěr modlitby. Úkolem ministranta při této modlitbě je podržet knězi misál až po ono závěrečné „**Amen**“, protože jakýkoliv pohyb narušuje soustředění lidí. Říkáme jí také **prezidenciální**. Kněz před Bohem všechny zastupuje, jako prezident zastupuje svůj stát. Další prezidenciální modlitby jsou: **modlitba nad dary - latinsky Super oblata**, modlitba po přijímání - **Post communio**. Říká se jim souhrnně **orace - veřejná řeč**. Navíc sem patří eucharistické a žehnací modlitby.

Vstupní modlitba je vyvrcholením vstupních obřadů. Nelze ji vynechat. Napadlo mě přirovnat ji k předešlé nějakého hudebního díla. Jako jsou v předešlé naznačeny hlavní motivy díla, tak ve vstupní modlitbě je vyjádřena povaha právě sloužené bohoslužby. Například když slavíme Vzkříšení, začíná kolekta slovy: „**Bože, tvůj jednorozený Syn slavně přemohl smrt a otevřel nám nebe...**“ Schéma každé orace je stejné:

Oslovení.

Udání situace (něco se o Bohu vypovídá).

Prosba o něco.

Závěr (konkluze).

Konkluze bývá různá:

- ♦ Pokud se obracíme k Bohu Otci, končí kolekta slovy: „**Skrze tvého Syna, Ježíše Krista, našeho Pána, který s tebou v jednotě Ducha Svatého žije a kraluje po všechny věky věků.**“
- ♦ Pokud se obracíme k Bohu Otci, ale ke konci je zmínka o Synu: „**Nebot' on s tebou v jednotě Ducha Svatého žije a kraluje po všechny věky věků.**“
- ♦ Pokud se obracíme přímo k Ježíši Kristu: „**Nebot' ty žiješ a kraluješ s Bohem Otcem v jednotě Ducha Svatého po všechny věky věků.**“

NAPSALI JSTE NÁM

Milí bratři a sestry v Kristu.

Viki ?

O službě v nemocnici se už poměrně mnoho napsalo, přesto píšu tyto řádky za pomoci Ducha Svatého. Pán Ježíš hledá s láskou každou ztracenou ovečku a mnohé už mají v křoví roztrhaný svůj kožíšek. S velikou něhou a útrpností ji nese na svoje Božská ramena a přivádí ji k Sobě. Je nesmírně smutný, když se nějaká ovečka zatoulá a něžně si ji přitiskne na své Svaté Srdce. Prosme Pána, aby z nás učinil nástroje ve službě v rámci záchrany každé duše v Božím plánu spásy celého lidstva.

Milí bratři a sestry, více a s upřímným srdcem rozjímáme o tom, jak Pán Ježíš nesmírně trpěl v Getsemanské zahradě za každou duši, které tak vroucně miloval a miluje. Pak přijdeme na to, že služba v nemocnici je zvláštní poslání. Kolik lidí, kteří tam leží, mají možná poslední možnost se vyzpovídat a přijmout svátost pomazání nemocných, která taky může vést i k úplnému uzdravení. Kolik duší může být takto zachráněno! Rozjímáme o nesmírné dobrotě a lásce Boží a o Jeho Božím milosrdenství. Když jsme zdraví, ani si neuvědomujeme, že můžeme chodit do kostela. Ale ležící pacienti do kostela nemohou, a tak nemohou přijmout Pána Ježíše do svého srdíčka. Častokrát se ptáme před vystavenou Velebnou Svátostí: „Páne Ježíši, jak Ti mám udělat radost a co mám učinit?“

Jak asi působí Boží milost v nemocnici, kde se obzvlášť projevuje milosrdenství Boží? Pán Ježíš se nás ptá neustále, jestli Ho milujeme, a dělá to prostřednictvím malých věcí, třeba možností pohladit nemocného člověka na lůžku. Ovečky v nemocnici dvojnásobně prožívají svaté přijímání a možnost se vyzpovídat, neboť ve své nemoci jsou zranitelnější. Prosím, zvažte všichni své možnosti, i když máme každý svých starostí nad hlavu. Udělejte si, prosím, čas a připojte se do této vznešené služby Bohu a bližnímu. Můžete tak oslavit velikost Božeho milosrdenství. Rozvažme ve svém srdci o tom, jak Pán Ježíš umýval apoštolům nohy. Dal nám za jisté příklad, jak milovat a sloužit Bohu a bližnímu. My ženy, které v nemocnici sloužíme, to samy nezvládneme, jenom za pomoci Toho, který nás nesmírně miluje. Prosme všichni Ducha Svatého, aby tato služba neskončila, protože by se nenašli dobrovolníci, kteří by jednu sobotu v měsíci odpoledne přišli do nemocnice, obešli pokoje a připravili vše na mši svatou.

Jsmo tady tak krátce na tomto pozemském putování a tak využijme tento Bohem darovaný čas ke službě bližnímu. S radostí přinášíme do nemocnice Vzkříšeného Pána Ježíše – Světlo pravdivé a Slunce pro všechny ovečky !

Dolomity

Michal ŠNERCH

Stalo se už téměř tradicí, že naše farnost pořádá zájezd do italských Dolomit.

Dolomity jsou vápencové hory ležící na severovýchodě Itálie u hranic s Rakouskem. Říká se o nich, že to je nejkrásnější část Alp. A proto je hojně navštěvovaná. Jsou tam nejen úchvatné hory, ale i nádherně čistá jezera, horské vesničky rozestě v údolích, milí lidé a hlavně pohádková příroda, o kterou se tam pečlivě starají. Náš letošní zájezd se konal oproti předchozím na začátku léta. Bylo to zase trochu jiné než z konce srpna, neboť na mnoha stinných místech ještě ležel sníh. Tak trochu i proto se nekonaly ty největší vrcholové túry, ale to vůbec nevadilo. Pro každý den byly připraveny trasy a možnosti podle náročnosti, spolu s mapkou, takže každý si mohl podle libosti vybrat. O báječné zážitky a výhledy nebylo nikdy nouze, i když jsme zažili i bouřku a dešť. Ale i to k horám patří.

Tvořili jsme tam krásné společenství z různých farností např. i z Bašky, taky z Ostravy, Červenky, Lubiny, Albrechtic, Hůrky, Bernartic, Kopřivnice, Hodslavic, Štramberka aj. Byli jsme tam jako rodina. Ubytování jsme byli v domě s názvem Velehrad, o který se starají dva čeští kněží. O. Frydřich dokonce pochází z Poruby (u Palačova) a o. Kopic (taky někde odtud). Jsou to saleziáni a vypomáhají tammímu panu faráři. Mají tam pěknou kapli zasvěcenou našim národním světcům, kde jsme mívali každé ráno mši sv.

Když se náš zájezd blížil ke konci, byl dotaz, zda by se to zase nemohlo zopakovat v příštím roce. A protože to je potřeba zamluvit dopředu, a byl velký zájem, budeme chtít i v roce 2005 ke konci srpna (od 21.8. –29.8.) tam jet. Dá-li Pán.

Zvony, zvony, zvonky

Magdaléna PIŠLOVÁ

„Crrrr!“ „To snad ne, to už je sedm?!“ Posadím se na posteli a vypnu ten strašný tón mého budíku. „Ach jo, dneska je úterý, to máme anglinu, zempl, fyziku..... vlastně né, dneska je svátek sv. Václava a to znamená...no jasně...výlet na kole po zvonech naší farnosti!“ Zavýsknu si a co nejrychleji se obleču, umyji, posnídám a nasednu na svého Spidera – tedy kolo. Po cestě k faře se ke mně, tátovi a ségře připojí další výletníci. Sraz je domluvený na 8.hod.. Myslela jsem, že pojedou docela dost lidí, ale před kostelem jich moc nebylo. Vzápětí jsem se dozvěděla, že další kolisti se přidají na první zastávce v Šenově. Ještě krátká modlitba a jelo se. Skoro celou cestu jel v čele, kdo jiný než náš pan děkan, otec Alois, průměrnou rychlostí 27km/hod. V Šenově jsme byli za chvíli. Ted' už jen stačilo vylézt na věž a poslechnout si stručnou historii zvonů. Všechny děti šly směle nahoru, ale pár dospělých zůstalo dole, aby hlídali kola, teda aspoň to říkali. Po prohlídce jsme se vydali do Kunína, kde to proběhlo stejně tvz. historie, vyšplhání ke zvonu, prohlídka zvonu a půdy. A jelo se zase dál, tentokrát do Libhoště. Tam už na nás čekali, protože jsme měli zpoždění, a mše svatá, kterou sloužil otec Alois a náš nový kaplan otec Josef, začala o něco později. No ale nevím, jestli se výletníci dokázali soustředit až do konce, protože zrovna odbýjelo 12.hod. a všichni se těšili na oběd na hájence. Měli jsme skvěle uvařený guláš a dezert v podobě buchty „jako od babičky“. Jak jsem si mohla myslet, všichni se přecpali a nikomu se nechtělo jet dál. Ale nic naplat, v Žilině jsou taky zvony a tak jsme vyrazili. Terén byl trochu

těžší a taky jsme měli ztuhlé svaly ale nakonec to všichni zvládli a prohlédli si i zvon v Žilině. Tady se od nás oddělili někteří jedinci, a my ostatní jsme se vydali vstříc Španělské kapli. Zde nás přivítal otec Michal, který nám řekl zajímavosti o zdejším zvonu a vpustil nás na věž, kde vznikla zácpa kvůli úzkému prostoru. Ještě jsme se krátce pomodlili, abychom zvládli poslední dvě věže. Tou první byla věž kostela Nejsv. Trojice a tou druhou věž farního kostela. Tam jsme se nejen dozvěděli něco o historii zvonů i kostela, ale také jsme se koukli na naše město z pačty perspektivy z ochozu věže. Když se všichni pokochali výhledem (mimochodem bylo to super!:-)), zakončili jsme tento náš svatováclavský výlet modlitbou Anděl Páně, při které jsme poděkovali za všechno to, co jsme prožili. Potom se všichni rozloučili a ještě než se rozprchli do svých příbytků si řekli „ Tak snad příští rok.“

P.S. Pokud jste se těšili na informace a jednotlivých zvonech, nezapomínejte. V dalších číslech Okénka o nich určitě něco bude.

Z FARNÍ KNIHOVNY

Připravuje Jan Knytl

Edita Steinová.

Zdálo se některým před 100 lety, že věda je proti víře. A hle: v novinách se můžeme dočíst, kolik akademiků (velice vzdělaných lidí) navštěvuje v Anglii kostely. Velice vzdělaná byla i Edita Steinová. Mohla se uplatnit na univerzitě a ona dala přednost lásce ke Kristu. Přestoupila ze židovství na křesťanství a dokonce vstoupila do kláštera. Nakonec zahynula v plynové komoře. Stojí za to seznámit se s touto světicí a jejími názory aspoň v téhle malé knížce

Děti a hranice.

Ty hranice, to je úkol pro rodiče, co mohou dětem povolit, aby z nich vyrostli dobří lidé a dobří křesťané. Sami autoři podávají tuto charakteristiku: “Tato kniha chce pomáhat řešit problémy a krize v rodičovství. Některé problémy rodičů se týkají zodpovědnosti a sebeovládání. Tato kniha ukazuje, jak tyto problémy řešit.... Podstatou hranic je sebeovládání, zodpovědnost, svoboda a láska. Jsou to základní principy duchovního života.“

Farní knihovna je otevřena v neděli od 8.15-10.00 hod. Srdečně zveme Golichová Anna

ZE ŽIVOTA NAŠÍ FARNOSTI

Co jsme prožili

- ♦ 29.5. o.biskup František Lobkowicz sloužil v kostele v Kuníně v 10.00 hod. mši sv.na poděkování za obnovu kunínského zámku. Při mši sv.zpíval oderský sbor.
- ♦ 29.5. se konala pouť do Maria Skála u Spálova.
- ♦ 30.5., na svatodušní svátky, se konala tradiční vaječina v areálu Španělské
- ♦ 6.6. přistoupilo k prvnímu sv.přijímání 13 dětí, V Kuníně 2, v Šenově 2, v Libhošti 0 dětí.
- ♦ 12.6. se uskutečnila pouť dětí k Panně Marii Lurdské v Petřkovicích.
- ♦ 18.6. se uskutečnila tradiční pouť na sv.Hostýn
- ♦ 29.6 na slavnost sv.Petra Pavla byla obětována děkonná mše sv. s novoknězem Františkem Urbanem, při které děkoval i o. Alois za 20 let a o.František Cinciala, bývalý kaplan v Novém Jičíně, za 10 let kněžství.
- ♦ V neděli 25.7.j sme se rozloučili s o.Przemyslawem, který odešel do Bolatic.
- ♦ V sobotu 24.7. se uskutečnila tradiční pouť na Radhošť do kaple sv.Cyrila a Metoděje.
- ♦ V sobotu 4.9. byly zahájeny městské slavnosti mši svatou, kterou celebroidval o.biskup František. Zpíval při ní pěvecký sbor Ondráš. Večer se uskutečnil koncert duchovní hudby družebního sboru z Kremnice.
- ♦ V úterý 7.9. byla ve Španělské kapli beseda s misionářem P.Krenickým na téma Jak se žije na Podkarpatské Rusi. Účastníci věnovali misijnímu dílu Kč 21.700.-
- ♦ V sobotu 25.9. se uskutečnil 12.ročník běhu sv.Václava na Starém Jičíně i za účasti mládeže z našich farností..
- ♦ V úterý 28.9. na svátek sv.Václava, se uskutečnilo putování našich dětí, rodičů a mládeže za poznáváním zvonů našich kostelů.
- ♦ 23.10. se uskutečnila farní drakiáda u Oční studánky.

Co nás čeká

- ♦ Od 28.10. do 30.10. se uskuteční pracovní a duchovní pobyt společenství mládeže na faře ve Spálově.
- ♦ **Nejblíží akce na středisku pro mládež: 1.-3.10.** Den vděčnosti za stvoření – Tématem jsou klimatické změny, z programu: hosté Jaroslav Pavlíček (polární základna na ostrově Nelson) a Pavel Dobeš (klimatické změny v ČR), koncert Slávka Klecandra. **15.-17.10.** Noční bdění – poděkování za setkání ve Frýdlantu a modlitba za XX. světový den mládeže se Svatým otcem v Kolíně nad Rýnem. **22.-24.10.** Animátoři I – formační kurz pro vedoucí společenství.... **29.-31.10.** (nejen) Duchovní obnova. Na akce je dobré se přihlásit na tel. 558 669 416, nebo mailem: stara.ves@razdva.cz

SVÁTKY VŠECH SVATÝCH A VZPOMÍNKA NA ZEMŘELÉ

Jak pomáhat těm, kteří nás přešli na věčnost?

Církev věří, že většina lidí neodchází z tohoto světa úplně čistá od hříchu a od důsledků za hříchy – trestů za hříchy. Proto jsou ve stavu očistce. **V týdnu od 1.11 od 8.11** je možno zvlášť intenzivně zemřelým v očistci pomoci. K tomu je potřeba splnit tyto tři základní podmínky:

přistoupit k sv. zpovědi (stačí si vykonat **jednou sv. zpověď** pro celé období a to před nebo během tohoto období nebo i po tomto období – pokud jsme ve stavu milosti posvěcující, tedy nejsme ve stavu smrtelného hříchu)

přijmout sv. přijímání – tato podmínka musí být každý den, pokud chceme každý den získat tyto milosti

modlitba na úmysl Svatého otce – může být většinou jakákoliv modlitba, a to každý den, pokud chceme každý den získat tyto milosti

a ještě zvláštní podmínka: platí 1.11 odpoledne a celý den 2.11 se pomodlit při návštěvě kostela modlitbu Otče náš a Věřím v Boha **nebo** od 1.11 do 8.11 včetně navštívit hřbitov a pomodlit se i v duchu jakoukoliv modlitbu za zemřelé – k získání každý den je potřeba každý den vykonat.

Příležitost k sv.zpovědi od 29.10 do 2.11. 2004 k získání milostí pro naše zemřelé:

pátek 29.10	6.00 -7.30 a 16.30 -18.00 farní kostel
sobota 30.10	6.00-7.30 farní kostel, 7.30 -7.50 Žilina
neděle 31.10	během dopoledních bohoslužeb v farním kostele v N. Jičíně a v Kuníně, 15.00 Libhošť, 17.30 -18.20 ve Španěl. kapli,
pondělí 1.11	6.00-7.45 farní kostel, 15.30-16.20 Šenov, 16.30 -16.50 Kunín, 17.00-17.50 farní kostel
úterý 2.11	6.00 -7.30 farní kostel, 17.00 -17.50 farní kostel

Bohoslužby:

pondělí 1.11 Všech svatých:	6.45 farní kostel v N. Jičíně, 16.30 Šenov, 17.00 Kunín, v 18.00 farní kostel v N. Jičíně a Libhošť
úterý 2.11 Vzpomínka všech věrných zemřelých:	6.45 farní kostel v N.Jičíně, 16.00 Šenov s pobožností za zemřelé na hřbitově, 16.15 Kunín pobožnost za zemřelé na hřbitově a pak v 17.00 hod. mše sv., 18.00 farní kostel v N. Jičíně a Libhošť s pobožností za zemřelé na hřbitově. Dušičková pobožnost na městském hřbitově v Novém Jičíně v úterý 2.11 v 15.00 hod.

Krátké zamyšlení

Žijeme z majetku našich zemřelých prarodičů a rodičů a lehko zapomínáme, co jsme jim dlužní a jak oni touží po naší vděčnosti a jak potřebují naši pomoc. Volají: „Snášeš, trp, modli se, posti se, dávej almužny za nás! Obětuj za nás mešní oběť!“

Anna Kateřina Emmerichová, řeholnice řádu sv. Augustina

Vydává: Římskokatolická farnost Nový Jičín, Žerotínova 24, 74101 Nový Jičín, tel.: 556/707698, e-mail: farnost.nj@cs-net.cz, www.farnost.cs-net.cz. Dotazy, připomínky a příspěvky možno podat do schránky s logem časopisu ve farním chrámu nebo na faře, či u A.Urbana ml. (556/703197), případně e-mailem: urban@novyjcicin-town.cz. **NEPRODEJNÉ.** Vydáno pro vnitřní potřebu farnosti. Zaregistrováno u Ministerstva kultury pod značkou: MK ČR E15101.